

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. B.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem,
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2020, č. j. KUUK/084414/2020/DS/Lin,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2020, č. j. KUUK/084414/2020/DS/Lin, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát“) ze dne 14. 1. 2020, č. j. MgMT-SČ 031742/PŘ/996/2019/Ko. Tímto rozhodnutím magistrát shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 4. 3. 2019 v 10:36 hodin v Dubí v ulici Ruská u č. p. 352/160 ve směru jízdy na Cínovec jako řidič motorového vozidla Mercedes, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km/h) o méně než 20 km/h, když mu byla naměřena rychlost jízdy 64 km/h (61 km/h po odečtení tolerance rychloměru ± 3 km/h). Za toto jednání magistrát podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložil žalobci pokutu 1 500 Kč a dále mu podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V obsáhlé žalobě žalobce namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost obou rozhodnutí. Konstatoval, že správní orgány zcela opomenuly jeho námitky nesprávnosti měření a nedostatečné identifikace žalobce a odmítly provést navržené důkazy. Podle žalobce nebyly v řízení vyvráceny jeho námitky a správní orgány se bez řádného odůvodnění odmítly zabývat jeho argumentací. Závěr správního orgánu (*patrně myšlen magistrát, pozn. soudu*) ohledně vzdálenosti místa měření a místa zastavení obviněného a skutečnost, proč nebyli strážníci městské policie konfrontováni se zřejmě nepravdivými tvrzeními ohledně vzdálenosti těchto míst a viditelnosti vozidla, označil žalobce za absolutně nepřezkoumatelné.
3. Žalobce tvrdil, že z uživatelského manuálu k měřicímu zařízení TruCAM vyplývá optimální vzdálenost měření 70 m, nicméně měření bylo provedeno ze vzdálenosti 95,7 m, a v dokumentaci navíc není uvedeno, zda měření probíhalo ze stativu nebo z ruky, ačkoli podle způsobu měření se liší doporučená vzdálenost pro zaostření cíle. Podle žalobce byla překročena doporučená vzdálenost pro provedení měření, které tak proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, a proto jeho výsledky nemohou mít pro přestupkové řízení žádnou relevanci. Žalobce podotkl, že radar zjevně nebyl dostatečně otestován před jeho použitím v provozu, neboť „zaměření křížkem“ se objevuje pouze na jedné ze tří fotografií. Z podkladů podle žalobce nevyplývá odpověď na řadu otázek (na což žalobce správní orgán upozornil), tj. zda a kdy byly provedeny selftest, kontrola umístění na kříži, kontrola přesnosti radaru a test nulové rychlosti. Žalobce měl pochybnost o skutečném místě změření vozidla, neboť údaje „GPS s. šířka a GPS z. délka“ byly uvedeny jako „neaktivní“. Podle žalobce se s těmito argumenty správní orgány nevypořádaly, resp. jeho argumentaci odmítly. Dodal, že z proškolení policisty (*myšlen patrně strážník městské policie, pozn. soudu*) nelze dovozovat, že měřicí přístroj použije správně. S odkazem na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 42 A 2/2016 žalobce poznamenal, že zpochybnil závěry měření a žalovaný jeho námitky odmítl paušálním prohlášením, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.
4. Podle žalobce se magistrát zákonným způsobem nevypořádal ani se ztotožněním řidiče vozidla, což žalovaný nezhojil. Připomněl, že v odvolání označil skutečného řidiče, který z vozidla vystoupil a na jeho místo nastoupil žalobce, což považoval za souladné s výpověďmi zasahujících strážníků. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 110/2015, 3 As 7/2014, 1 As 237/2015 a 2 As 7/2016 (*tato spisová značka neexistuje, patrně myšleno 1 As 7/2016, pozn. soudu*) zdůraznil žalobce povinnost správních

orgánů pokusit se zjistit přestupce s tím, že je nepřípustné, aby byl trestán za jednání třetí osoby. Žalovaný podle žalobce ignoroval své povinnosti (zejména povinnost objektivizace skutkového stavu), potlačil právo obviněného a deformoval zásadu presumpce nevinný, jelikož rozhodl dříve, než provedl důkazy, které žalobce navrhl. Žalobce uzavřel, že nebyl řidičem vozidla, a proto nemohl naplnit skutkovou podstatu přestupku.

5. Žalobce namítal nedůvěryhodnost výpovědi strážníků, kteří shodně uvedli, že vzdálenost od měření po zastavení činila 300 m, zatímco správní orgán dospěl k závěru, že se jedná o 600 m, a žalobce objektivně doložil, že jde nejméně o 800 m. Uvedl, že na tuto pochybnost upozornil již v odvolání, avšak žalovaný jeho argumentaci ignoroval. Další žalobcem navržené dokazování (seznam všech měření provedených dne 4. 3. 2019, místní šetření, případně vyšetřovací pokus, vyšetření kvality zraku strážníků) žalovaný podle žalobce vágně odmítl, ačkoli rekonstrukce na místě měla dokázat, že za obdobných meteorologických podmínek nelze lidským okem vozidlo sledovat na vzdálenost 400 m. Žalobce zdůraznil, že žalovaný při konstatování nadbytečnosti těchto důkazů s ohledem na svědecké výpovědi přehlédl, že jde o důkazy nepravdivosti těchto výpovědí.
6. Z další žalobcem citované judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, usnesení rozšířeného senátu téhož soudu sp. zn. 5 As 126/2011 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 788/02, II. ÚS 192/05, III. ÚS 611/01 a I. ÚS 1849/08) podle žalobce plyne povinnost správního orgánu zjišťovat skutkový stav, aniž by měl obviněný povinnost se jakkoli bránit. Žalobce poznamenal, že ačkoli to nebylo jeho povinností, navrhl provedení důkazů, které správní orgány takřka bez odůvodnění odmítly. Dále upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 61/2012 a zásadu materiální pravdy, na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 16/2011 a odpovědnost správního orgánu za zajištění dostatečného důkazního standardu pro dané řízení, na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 20/2013 a povinnost zabývat se účastníkem označenými důkazy, na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 78/2010 a povinnost správních orgánů zjišťovat rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 104/2010 a důkazní povinnost správních orgánů. Žalobce současně poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a k tomu citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Ads 58/2003, 1 Afs 92/2012, 7 Afs 212/2006 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1534/08 a III. ÚS 176/96. Žalobce uzavřel, že o jeho vině bylo rozhodnuto i přes zásadní pochybnosti, které tvořily logický a ucelený řetězec.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že silniční radarový rychloměr TruCAM v případě jakékoli chyby měření rychlost nezaznamená. Pokud byla rychlost zaznamenána, měření podle žalovaného proběhlo v souladu s manuálem k obsluze; k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 40/2017. Žalovaný konstatoval, že použitý rychloměr měl platné ověření podle ověřovacího listu a jeho obsluha byla řádně proškolená. Žalobcovy námitky zpochybňující měřicí zařízení bez jakýchkoli konkrétních důvodů, na základě kterých by bylo možné rozumně pochybovat o chybovosti tohoto zařízení, považoval žalovaný za neopodstatněné. Dodal, že žalobce netvrdil, že s naměřenou rychlostí nesouhlasí, pouze obecně napadal průběh měření rychlosti. Podle žalovaného si žalobce na základě svých zkušeností řidiče musel být vědom, že svým jednáním ohrožuje zájmy chráněné zákonem (ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu). S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As

64/2011, 7 As 18/2011 a 7 As 1/2018 žalovaný upozornil, že prvořadým důkazním prostředkem při dokazování rychlosti je snímek z radaru a výslech policistů (*myšleni patrně strážníci městské policie, pozn. soudu*) se provádí teprve v případě, že je hodnověrně tvrzena výměna řidiče nebo relevantně zpochybněn způsob měření. Žalovaný zdůraznil, že žalobce způsob měření nijak konkrétně nezpochybnil a povinnost uvádět údaj „GPS“ z platných právních norem neplyne.

8. K žalobcově argumentaci, že vozidlo řídil R. H., žalovaný poznamenal, že žalobce k tomuto tvrzení neuvedl jiný možný nástin skutkového děje, ze kterého by se dalo dovodit, že žalobce opravdu vozidlo neřídil. Podle žalovaného z výpovědí tří svědků plyne, že vozidlo bylo pod stálým dohledem strážníků a nedošlo k neobvyklé časové prodlevě, tudíž je téměř nemožné, aby vozidlo řídil někdo jiný než žalobce. Žalovaný uvedl, že žalobce nezpochybnil věrohodnost svědků a touto námitkou se nebránil v době zastavení hlídkou. Podle žalovaného tak o totožnosti řidiče nelze mít pochyby. Žalovaný dále podotkl, že správní orgán vede přestupkové řízení a rozhoduje o tom, který důkaz bude proveden, jeho povinností je pak i to, aby se v odůvodnění vypořádal s tím, proč nebyly navrhované důkazy provedeny, což žalovaný učinil.
9. Námitka upozorňující na rozdílnou vzdálenost od měření po zastavení vozidla není podle žalovaného relevantní, podstatné je, že strážníci po celou dobu jízdy vozidlo viděli. Ataky na kvalitu jejich zraku označil žalovaný za nepatřičné a poukázal na předpoklady pro výkon funkce strážníka. Hlídky podle žalovaného viděly do stejného místa, kde se vozidlo ztrácelo z dohledu druhé hlídky, což nebylo 400 m, neboť hlídky od sebe byly vzdáleny 300 m. S odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1319/17 žalovaný uvedl, že k odsouzení za přestupek není nezbytně nutný výslech policistů (*myšleni patrně strážníci městské policie, pozn. soudu*) provádějících měření, pokud neexistují objektivní pochybnosti o jeho správnosti. Podle žalovaného byl výslech policistů (*myšleni patrně strážníci městské policie, pozn. soudu*) úkonem nadbytečným, neboť v projednávaném případě nenastaly takové pochybnosti, které by bránily skutkovému zjištění přestupku. Žalovaný nepochyboval o pravdivosti svědeckých výpovědí, jelikož strážníci neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem a vykonávali jen svou služební povinnost. Žalovaný uzavřel, že o zjištěném skutkovém stavu prokazujícím vinu žalobce nebyly důvodné pochybnosti, aby bylo třeba dalšího dokazování. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

10. V replice ze dne 1. 10. 2020 žalobce poukázal na to, že žalovaný pouze opakuje argumenty napadeného rozhodnutí, a nesouhlasil s tím, že by uplatnil pouze tři žalobní body. K námitce vztahující se ke způsobu měření žalobce připomněl, že v žalobě zpochybnil zejména vzdálenost provedeného měření, neprovedení testů a neuvedení souřadnic GPS. Tyto pochybnosti však podle žalobce nebyly ve správním řízení vyvráceny. Žalobce zopakoval, že žalovaný neprovedl v odvolání navržené důkazy k zpochybnění svědeckých výpovědí, zejména ohledně vzdálenosti místa měření a místa zastavení hlídkou městské policie. Žalobce trval na tom, že věrohodnost svědeckých výpovědí zpochybnil již ve správním řízení. S poukazem na zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) a na vyhlášku č. 444/2008 Sb., o zdravotní způsobilosti uchazeče o zaměstnání strážníka, čekatele a strážníka obecní policie, (dále jen „vyhláška o zdravotní způsobilosti“) žalobce odmítl tvrzení žalovaného o kvalitě zraku jako předpokladu pro výkon funkce strážníka a doplnil, že zdravotní způsobilost neznamena, že „*strážníci byli schopni v rámci výkonu*

hlídky“. Tvrzení žalovaného o vzdálenosti 300 m označil žalobce za vyvrácenou nepravdu a dodal, že strážník je svědek jako každý jiný a nelze předjímat pravdivost jeho výpovědi jen proto, že se jedná o strážníka.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl v příslušné výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány zcela opomenuly jeho námitky nesprávnosti měření a nedostatečné identifikace žalobce a bez řádného odůvodnění se odmítly zabývat jeho argumentací. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že námitkami zpochybňujícími správnost měření a dostatečnou identifikaci žalobce jako pachatele přestupku se žalovaný zabýval na straně 7 a na straně 8 vysvětlil, proč nebylo třeba provádět žalobcem navržené dokazování. Soud dále nepřehlédl, že magistrát ve svém rozhodnutí uvedl žalobcem později nezpochybněný argument, že *„[v] případě nesprávného nastavení přístroje by přístroj rychlost nezměřil, což je správním orgánu známo z předchozích obdobných případů, kdy dle stanoviska Českého metrologického ústavu silniční laserový rychloměr LTI 20/20 TruCAM ,buď nenaměří nic, nebo naměří správnou hodnotu rychlosti.“ Rychloměr byl navíc obsluhován řádně proškoleným strážníkem.*“ Soud zdůrazňuje, že rozhodnutí magistrátu a napadené rozhodnutí žalovaného tvoří dohromady jeden celek a tato rozhodnutí společně poskytují dostatečnou odpověď na žalobcem přednesené námitky. Není tedy pravdou, že by se správní orgány odmítly zabývat žalobcovou argumentací; naopak je zcela zjevné, že správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly dostatek argumentů pro své závěry, čímž žalobcovu argumentaci jednoznačně vyvrátily.
15. Soud nesdílí ani názor žalobce, že závěr magistrátu ohledně vzdálenosti místa měření a místa zastavení obviněného a skutečnost, proč nebyli strážníci městské policie konfrontováni se zřejmě nepravdivými tvrzeními ohledně vzdálenosti těchto míst a viditelnosti vozidla, jsou absolutně nepřezkoumatelné. Především je třeba si uvědomit, že

jednotlivé dílčí závěry nelze vytrhávat z celkového kontextu a že stále platí, že rozhodnutí magistrátu a rozhodnutí žalovaného tvoří dohromady jeden celek. Soud připomíná, že žalobcem zpochybňovaná argumentace vztahující se ke vzdálenosti místa měření a místa zastavení vozidla byla reakcí na žalobcovo tvrzení, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil. Magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že „na základě provedených svědeckých výpovědí je zřejmé, že pokud nějaké vozidlo překročí v tomto úseku dovolenou rychlost, strážník (radarista) hlásí vysílačkou druhé hlídce, která provádí zastavení vozidla, jeho registrační značku, barvu a typ. Navíc, jak uvedli shodně všichni tři svědci, vozidlo je pod stálým dohledem, jelikož hlídka, která provádí měření rychlosti, je vidí do doby, kdy ho již vidí druhá hlídka, která vozidlo zastavuje. Dle plánu zaměření a zastavení vozidla, který je součástí spisového materiálu, je zřejmé, že hlídky Městské policie Dubí byly od sebe vzdáleny cca 600 m, kdy v první polovině této vzdálenosti je vozidlo pod dozorem první hlídky a ve druhé polovině trasy pod dozorem hlídky druhé. ... Dále je ze svědeckých výpovědí patrné, že nedošlo ani k žádné dlouhé časové prodlevě, která by umožňovala řidiči přesednutí ve vozidle či případné vysazení osoby spolujezdce. Navíc by tuto ‚obměnu‘ řidiče vozidla dozajista zaznamenala jedna z hlídek městské policie.“ Žalovaný tyto závěry magistrátu citoval v napadeném rozhodnutí (srov. stranu 5) a na straně 8 dodal, že nemá důvod pochybovat o spáchání přestupku žalobcem, jemuž byl přestupek prokázán svědeckými výpověďmi strážníků městské policie. Žalovaný následně konstatoval, že navrhovaný výslech R. H. jako možného řidiče se jeví jako účelový s úmyslem vyhnout se postihu za přestupek. Soud tedy shledal, že správní orgány sice výslovně neodpověděly na žalobcovu argumentaci o vzdálenosti, viditelnosti a nepravdivých tvrzeních svědků, nicméně tuto argumentaci implicitně vyvrátily právě tím, že podle shodných tvrzení strážníků žalobcovo vozidlo po celou dobu od změření rychlosti do zastavení viděla alespoň jedna hlídka a nedošlo k prodlevě, která by umožnila výměnu řidiče. Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí považuje soud toto odůvodnění za dostatečné.

16. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažoval a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

17. Dále se soud zabýval námitkami vztahujícími se k osobě řidiče. Soud především zdůrazňuje, že ve shodě se správními orgány považuje žalobcovu argumentaci o tom, že v době spáchání přestupku vozidlo neřídil, za ryze účelovou snahu se vyvinut ze spáchání přestupku nebo alespoň jeho projednání zkomplikovat a prodloužit, a docílit tak zánik odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí doby. Soud nepřehlédl, že se žalobce o možném jiném řidiči nezmínil po zastavení policejní hlídkou dne 4. 3. 2019, ani poté, kdy s ním bylo zahájeno správní řízení. Teprve při jednání dne 4. 9. 2019 začal tvrdit, že vozidlo neřídil, a až v doplnění odvolání ze dne 5. 2. 2020 poprvé označil osobu, která údajně měla vozidlo řídit. Soud zároveň zdůrazňuje, že žalobce v průběhu správního řízení ani v soudním řízení neuvedl vlastní, dostatečně konkrétní a uvěřitelnou skutkovou verzi příběhu (kdy, kde a proč došlo k výměně řidičů, proč nebyl původní řidič ve vozidle v době jeho zastavení hlídkou městské policie apod.), která by korespondovala s jeho tvrzením o výměně řidičů. Žalobce tedy zůstal u zcela obecného tvrzení, že v době spáchání přestupku neřídil, aniž by vysvětlil, jak k tomu došlo. Za dané procesní situace považuje soud dokazování provedené magistrátem za zcela dostatečné, neboť žalobcovu obecnou a účelovou námitku spolehlivě vyvrátilo. Magistrát vycházel jednak z oznámení přestupku (na místě zastavení vozidla hlídkou městské policie byl jako řidič ztotožněn žalobce), jednak z mapy s vyznačeným místem zaměření vozidla, stanovištěm s rychloměrem a místem zastavení vozidla hlídkou městské policie, a jednak ze svědeckých výpovědí strážníků městské policie, z nichž jeden prováděl měření rychlosti (tzv. radarista) a dva tvořili hlídku zastavující vozidla.
18. Strážník **J. D.** jako svědek dne 20. 11. 2019 vypověděl, že v daném případě byl radaristou, tedy si osobu přestupce nemůže pamatovat. Popsal, že jako radarista provádí měření rychlosti a v případě překročení dovolené rychlosti hlásí registrační značku, typ a barvu vozidla kolegům, kteří poté vozidlo zastaví a řeší přestupek. Konstatoval, že vidí na vozidlo až do zatáčky, kdy poté je vozidlo již v dohledu druhé hlídky, tudíž nemůže dojít k záměně řidiče vozidla. Dodal, že hlídky na sebe nevidí, nicméně sledované vozidlo je po celou dobu od naměření rychlosti až do zastavení vidět nejprve jednou a pak druhou hlídkou. Strážník **J. H.** jako svědek dne 20. 11. 2019 vypověděl, že si na přestupek i přestupce pamatuje, protože se jednalo o dodávku s německou poznávací značkou a kolega, který ten den řešil přestupky, neumí německy, tudíž byl svědek zvědav, jak si poradí. Po zastavení vozidla zjistili, že se nejedná o Němce, ale podle mluvy o Rusa, který požadoval předložit fotografii překročení rychlosti a změřeného vozidla a byl agresivní. S kolegou řidiči sdělili, že fotodokumentaci nemají a že se může podívat na stanoviště druhé hlídky. Svědek konstatoval, že hlídky na sebe nevidí, ale mají vozidlo po celou dobu pod dohledem, neboť radarista vidí vozidlo do doby, než je uvidí hlídka zastavující vozidla. Podle svědka nemohla být mezi zaměřením a následným zastavením daného vozidla neobvyklá časová prodleva, neboť hlídky vozidlo po celou dobu vidí. Dále uvedl, že ve vozidle nebyl nikdo jiný než řidič. Strážník **M. Š.** jako svědek dne 20. 11. 2019 vypověděl, že si na přestupek i přestupce pamatuje, neboť to byl jeden z řidičů, kteří jsou výjimeční, tento požadoval fotografický výstup z radaru. Svědek několikrát řidiči sdělil, že to nemá k dispozici a že si řidič musí zajet k druhé hlídce, která mu potřebné předá. Řidič to podle svědka nechtěl pochopit a opakovaně se domáhal výstupu z radaru. Jednalo se o vozidlo Mercedes s německou poznávací značkou, řidič byl ve vozidle sám a byl od počátku hádavý, domníval se, že byl zastaven kvůli cizí registrační značce. Svědek popsal, že při měření rychlosti jsou dvě hlídky, jedna provádí měření, druhá zastavuje vozidla; pokud vozidlo překročí rychlost, obsluha radaru nahlásí vysílačkou informace o překročení rychlosti, typ, značku a barvu vozidla druhé hlídce, která vozidlo zastaví. Podle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

svědka na sebe hlídky nevidí, ale hlídka, která zaměří vozidlo, je vidí až do doby, kdy ho již vidí druhá hlídka; vozidlo je tudíž pod stálým dohledem, aby nemohlo dojít k případné výměně řidiče. Dodal, že pokud by vozidlo zastavilo, hlídky by se o tom navzájem informovaly.

19. Z citovaných svědeckých výpovědí je podle názoru soudu zcela zjevné, že všichni svědci popsali postup při měření rychlosti a zastavování vozidel naprosto shodně. Za klíčové považuje soud to, že podle výpovědi všech tří svědků je zastavované vozidlo po celou dobu pod dohledem jedné nebo druhé hlídky městské policie – napřed je vidí radarista, který změřil rychlost, následně vozidlo vidí hlídka, které je zastaví. Všichni svědci pak shodně popsali, že nedošlo (a ani nemohlo dojít) k neobvyklé časové prodlevě, která by umožnila výměnu řidiče vozidla. Tím byla podle názoru soudu dostatečně vyvrácena žalobcova nijak nekonkretizovaná argumentace o výměně řidiče, kterou navíc uplatnil s nepřehlédnutelným zpožděním, tedy účelově. Soud zároveň shledal zcela nepravdivým žalobcovo prohlášení, že jeho tvrzení o výměně řidiče je souladné s výpověďmi zasahujících strážníků, neboť tito jakoukoli možnost výměny řidičů kategoricky vyloučili.
20. Soud si je plně vědom toho, že svědci uvedli nesprávný údaj o vzdálenosti obou hlídek. Tato skutečnost však podle názoru soudu nezpochybňuje věrohodnost svědeckých výpovědí, neboť vnímání vzdálenosti může být subjektivní. Podstatný je proto výhradně ten fakt, že vozidlo bylo po celou dobu pod dohledem alespoň jedné hlídky. Žalobce by si současně měl uvědomit, že z mapy zachycující rozmístění hlídek městské policie vyplývá, že každá hlídka vidí zhruba na polovinu trasy mezi nimi, přičemž k ujetí vzdálenosti 400 metrů (polovina žalobcem tvrzené vzdálenosti hlídek 800 metrů) je při rychlosti 60 km/h (žalobcovu vozidlu byla naměřena rychlost 64 km/h, resp. po odečtení odchylky 61 km/h) potřeba 24 sekund. Radarista tudíž sledoval vozidlo cca 24 sekund a poté již vozidlo spatřila druhá hlídka, která je zastavila. Jak shodně uvedli všichni svědci, radarista po změření rychlosti vysílačkou kontaktuje druhou hlídku a nahlásí jí změřenou rychlost a dále typ, barvu a registrační značku vozidla. Předání těchto údajů druhé hlídce a jejich nezbytné potvrzení druhou hlídkou podle názoru soudu nepochybně zabere nejméně po dobu oněch 24 sekund, kdy radarista vozidlo vidí, tedy druhá hlídka logicky musí vozidlo vizuálně zaznamenat ještě v průběhu komunikace s radaristou. Proti žalobcově verzi o výměně řidiče tak svědčí i tato jednoduchá početní operace, neboť zastavení vozidla, vystoupení původního řidiče, nastoupení nového řidiče (nebo jeho přisednutí z jiného místa ve vozidle) a opětovné rozjetí vozidla evidentně trvá nezanedbatelnou dobu, tudíž není pochyb o tom, že by si alespoň jedna hlídka městské policie musela této prodlevy všimnout. Všichni svědci však naprosto shodně odmítli jakoukoli neobvyklou časovou prodlevu mezi změřením rychlosti žalobcova vozidla a jeho zastavením hlídkou městské policie, tudíž bylo žalobcovo tvrzení o výměně řidiče jednoznačně vyvráceno.
21. Za dané situace nebylo podle názoru soudu třeba provádět žalobcem navržené dokazování seznamem všech měření provedených dne 4. 3. 2019, místním šetřením, případně vyšetřovacím pokusem, a vyšetřením kvality zraku strážníků. Žalobce zjevně opomíjí fakt, že kromě jím zdůrazňované vzdálenosti stanovišť obou hlídek městské policie hraje nezanedbatelnou roli také čas, který je ve výpovědi svědků J. H. a M. Š. reprezentován shodným tvrzením, že nezaznamenali neobvyklou časovou prodlevu mezi zaměřením a následným zastavením žalobcova vozidla. Je třeba si uvědomit, že o zaměření tohoto vozidla byli tito svědkové informováni bezprostředně po změření rychlosti radaristou J. D., tudíž museli očekávat, že se v zatáčce objeví šedá dodávka, u které později rozeznají, že se jedná o Mercedes a ověří též radaristou sdělenou registrační značku, aby mohli vozidlo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

zastavit. V tomto kontextu soud ve shodě se žalovaným pokládá žalobcovu argumentaci, že zdravotní způsobilost neznámá, že „*strážníci byli schopni v rámci výkonu hlídky*“, a veškeré žalobcem navržené dokazování (včetně výslechu svědka R. H.) za nadbytečné, neboť se vztahuje k žalobcem účelově uplatněné a provedeným dokazováním dostatečně vyvrácené námitce o výměně řidiče. I tyto důkazní návrhy tak podle názoru soudu měly sloužit pouze k tomu, aby prodloužily správní řízení s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Není přitom podstatné, že se podle žalobce mělo jednat o důkazy nepravdivosti výpovědí svědků, neboť žalobce se zaměřil na nepravdivost jednoho dílčího tvrzení o vzdálenosti stanovišť hlídek městské policie, které však samo o sobě není pro věc relevantní, a zcela opomenul ostatní a daleko významnější tvrzení svědků, která jsou podle názoru soudu logická a přesvědčivá. Žalobce zároveň opomněl též fakt, že výpovědi svědků jsou, pokud jde o klíčové okolnosti, v souladu s dalšími listinnými podklady založenými ve správním spisu (zejména mapa stanovišť a oznámení o přestupku) a že strážníci městské policie na rozdíl od žalobce evidentně neměli žádný zájem na výsledku přestupkového řízení, což činí jejich tvrzení podstatně důvěryhodnějšími oproti tvrzením samotného žalobce.

22. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že správní orgány předjímalý pravdivost výpovědí strážníků městské policie pouze z toho důvodu, že se jednalo o strážníky. Správní orgány totiž zjevně jednotlivé svědecké výpovědi hodnotily v souladu s požadavky vyplývajícími ze správního řádu a judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví, a to samostatně i ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy, přičemž dospěly k závěru, že tyto výpovědi se shodují a odpovídají též listinám založeným ve správním spisu. Z tohoto důvodu je správní orgány považovaly za věrohodné, když navíc – jak již soud zmínil – tito svědci evidentně neměli žádný zájem na výsledku řízení. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje a dodává, že žalobce byl k výslechu těchto svědků řádně předvolán, avšak ani on, ani jeho právní zástupce se nedostavili, čímž se sami připravili o možnost klást svědkům doplňující dotazy. Tato skutečnost jde výhradně k tíži žalobce.
23. Lze tedy shrnout, že správní orgány řádně zjistily osobu přestupce a nedopustily se žalobcem namítaného nepřipustného potrestání za jednání třetí osoby. Žalobcův odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, nebo ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, považuje zdejší soud za nepřiléhavý, neboť v projednávané věci se nejedná o přestupek provozovatele vozidla, jímž se ve zmíněných rozsudcích zabýval Nejvyšší správní soud. Zdejší soud zároveň nepřisvědčil názoru žalobce, že žalovaný ignoroval své povinnosti (zejména povinnost objektivizace skutkového stavu), potlačil právo obviněného a deformoval zásadu presumpce nevinny. Směrem k žalobci soud dodává, že není povinností správních orgánů provést všechny navržené důkazy, pokud svůj postup řádně odůvodní (což učinily) a pokud jimi provedené dokazování postačuje k náležitému zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I tato podmínka byla v projednávané věci splněna. Žalobcova námitka, že nebyl řidičem vozidla, resp. že správní orgány řádně neztotožnily řidiče vozidla, tudíž není důvodná.
24. Dále se soud zaměřil na soubor námitek týkajících se měření rychlosti. Soud konstatuje, že v posuzovaném případě byla rychlost žalobcova vozidla změřena silničním rychloměrem TruCAM LTI 20/20, jehož ověřovací list je součástí správního spisu, a měření provedl strážník Jan Dvořák, který k tomu byl řádně proškolen, jak dokládá osvědčení založené ve správním spisu. Ověřovací list přitom je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77). V neposlední řadě obsahuje správní spis stanovisko Českého metrologického institutu ze dne 26. 1. 2018, č. j. MgMT/002794/2018, podle kterého „[s]právnost měření rychlosti silničním laserovým rychloměrem typu LTI 20/20 TruCAM je zajišťována schváleným počítačovým programem, který pomocí řady algoritmů zamezí zobrazení nesprávně naměřené rychlosti – pokud je měření ukončeno bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná, a to i za nepříznivých podmínek okolí (sníh, déšť, mlha). Jinými slovy – laserový rychloměr buď nenaměří nic, nebo naměří správnou hodnotu rychlosti.“ Na toto stanovisko odkázal magistrát ve svém rozhodnutí s tím, že chybnost měření je po dobu trvání ověření přesnosti rychloměru objektivně vyloučena. Na tuto argumentaci žalobce ve svém odvolání, ani v jeho doplnění nijak nereagoval, pouze zopakoval své námitky o nedodržení návodu k obsluze, nedostatečném otestování radaru, neuvedení údajů o poloze GPS apod. Žalobce tedy ani v odvolání, ani následně v žalobě (kde argumentoval shodně jako v odvolání) nijak relevantně nezpochybnil klíčový závěr správních orgánů, že pokud je měření ukončeno bez chybového hlášení, je naměřená hodnota správná. Soud proto vyhodnotil žalobcem přednesené námitky jako irelevantní. Pro úplnost soud dodává, že ze svědeckých výpovědí strážníků vyplynulo, že měřicí zařízení bylo umístěno na trojnožce (stativu), tudíž žalobcem uváděná doporučená vzdálenost 90 metrů byla překročena jen o 5,7 metru; žalobce by si navíc měl uvědomit, že sám hovoří o doporučené vzdálenosti, nikoli o maximální možné vzdálenosti, a stále platí, že pokud rychloměr ukáže naměřenou hodnotu, jedná se o hodnotu správnou.

25. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k rychloměru RAMER 10C (srov. např. rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51), která je s ohledem na citované stanovisko Českého metrologického institutu přílehlavá i pro projednávanou věc. Podobně jako radarový rychloměr RAMER 10C také silniční rychloměr TruCAM LTI 20/20 je vybaven vnitřním verifikačním mechanismem, který zajišťuje, že pokud by nebyl při měření rychlosti dodržen návod k obsluze rychloměru, výsledek měření by byl anulován a na displeji rychloměru by se žádná naměřená rychlost nezobrazila.
26. Jestliže tedy v nyní posuzované věci došlo k naměření rychlosti a jejímu vyobrazení na displeji rychloměru, znamená to, že interní kontrolní mechanismy rychloměru vyhodnotily naměřenou hodnotu jako správnou. Nutno dodat, že předmětný rychloměr v době měření rychlosti disponoval platným ověřovacím listem osvědčujícím technickou a funkční způsobilost použitého rychloměru. Tím je zcela vyvrácena žalobcova spekulativní argumentace o údajně nedostatečném otestování rychloměru před jeho použitím v provozu a o nezodpovězených otázkách (zda a kdy byly provedeny selftest, kontrola umístění na kříži, kontrola přesnosti radaru a test nulové rychlosti), které jsou v kontextu řádného ověření rychloměru doloženého ověřovacím listem zcela bezpředmětné. Rovněž je z osvědčení ev. č. 1181040/2018 ze dne 15. 12. 2011 patrné, že měření rychlosti prováděl proškolený (návodu k obsluze znalý) strážník městské policie J. D. Lze proto konstatovat, že funkce rychloměru, který v případě nedodržení návodu k obsluze měření neprovede (resp. záznam neuloží), byla osvědčena. Správnost měření pak byla ověřena již tím, že záznam byl proveden a uložen. Tím byla podle názoru soudu jednoznačně vyvrácena žalobcova (zjevně účelová) argumentace, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s návodem k obsluze.
27. Soud zároveň shledal, že závěr správních orgánů o tom, že pokud rychloměr TruCAM LTI 20/20 zaznamenal naměřenou rychlost, bylo měření rychlosti provedeno správně a v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

souladu s návodem k obsluze rychloměru, je podepřen stanoviskem Českého metrologického institutu. Nejedná se tedy o nepodložené či paušální prohlášení žalovaného, jak namítal žalobce. Naopak platí, že správní orgány svou argumentací vycházející ze zmíněného stanoviska řádně vyvrátily žalobcovy námitky účelově se snažící zpochybnit provedené měření. Žalobcův odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 9. 2018, č. j. 42 A 2/2016-39, shledal soud nepřiléhavým, neboť žalobce nepřednesl žádnou argumentaci, která by výsledek měření relevantně zpochybnila.

28. K žalobcovu tvrzení, že „zaměření křížkem“ se objevuje pouze na jedné ze tří fotografií, soud podotýká, že bylo provedeno pouze jedno měření, při kterém byla řádně změřena rychlost žalobcova vozidla, tudíž je zcela v pořádku, že záměrný kříž je zobrazen jen na jedné fotografii. Druhá fotografie pak zachycuje žalobcovo vozidlo z větší blízkosti a na třetí fotografii je detail registrační značky vozidla. Samotný fakt, že záměrný kříž je pouze na jedné fotografii, proto podle názoru soudu nijak nezpochybňuje technickou a funkční způsobilost rychloměru, správnost postupu proškoleného strážníka a správnost měření včetně jeho výsledku. Totéž platí i pro chybějící údaje o poloze GPS, neboť místo měření je dostatečně přesně identifikováno na mapě tvořící součást správního spisu a je též řádně (nezaměnitelně) označeno ve výroku rozhodnutí magistrátu (Dubí, ulice Ruská, u budovy č. 352/160 ve směru jízdy na Cínovec). Žalobcem účelově uváděné pochybnosti byly podle názoru soudu ve správním řízení řádně vyvráceny, a jeho žalobní námitky zpochybňující správnost provedeného měření rychlosti tak nejsou důvodné.
29. Soud, obdobně jako správní orgány, dospěl k závěru, že v projednávané věci byl skutkový stav zjištěn spolehlivě, při dodržení zásady materiální pravdy a důkazní povinnosti správních orgánů, když obsahem správního spisu je především výstup z rychloměru TruCAM s naměřenou rychlostí vozidla žalobce včetně příslušné fotodokumentace, ověřovací list k použitému rychloměru osvědčující jeho správnou funkčnost v době měření, osvědčení o proškolení strážníka k manipulaci s použitým rychloměrem, stanovisko Českého metrologického institutu ze dne 26. 1. 2018, č. j. MgMT/002794/2018, a svědecké výpovědi všech tří zasahujících strážníků. Spisový materiál ani nepodložená a spekulativní tvrzení žalobce pak neukazují na jakékoli pochybení při obsluze rychloměru. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani žalobcem obsáhle citovaná judikatura, která je vzhledem ke specifickým okolnostem projednávané věci nepřiléhavá, ani žalobcovo nepravdivé tvrzení o údajných zásadních pochybnostech tvořících logický a ucelený řetězec.
30. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. července 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce